

ga s tem prisili, da nekaj stori ali opusti v škodo svojega ali tujega premoženja, resna, torej taka, da povprečno osebo pripravi v tako ravnanje¹. Resnost grožnje je dejansko vprašanje, sodišče pa je dolžno o njem v sodbi navesti jasne razloge. Zlasti razloge o tem, zakaj in na osnovi česa ugotavlja, da je pódana objektivna resnost grožnje, torej taka, da bi „slehenik“, kot to v pritožbi navajajo zagovorniki, pripravila k delovanju v škodo lastnega ali tujega premoženja. Ni dovolj, da se oškodovanec počuti ogroženega z izsiljevanjem in v posledici povsem subjektivne presoje kaj stori ali opusti v škodo svojega ali tujega premoženja, temveč mora biti grožnja po vsebini taka, da bi vsakogar prisilila v škodno premoženjsko ravnanje. Razlogov o tem, da je bila grožnja obdolženega objektivno resna, pa v obrazložitvi izpodbijané sodbe ni in jih pritožbi zagovornice in zagovornikov utemeljeno pogrešata.

11. Sodišče prve stopnje v točki 24 obrazložitve sodbe navaja, da po izvedenih dokazih, po oceni vsakega dokaza posebej in v povezavi med seboj, z gotovostjo zaključuje, da je obdolženemu kaznivo dejanje v celoti dokazano. Temu zaključku sledita povzetek zakske dikcije obravnavanega kaznivega dejanja in razlogovanje, da ga je obdolženi storil v sostorilstvu skupaj s

ki je storitev kaznivega dejanja priznal in bil zanj že pravnomočno obsojen. Prvostopno sudišče nato v obrazložitvi sodbe povzema celotno vsebino izvedenih dokazov in jo mestoma prepleta z dokazno oceno. Glede grožnje, ki je nujen element, da je obravnavano kaznivo dejanje podano, pa v točki 56 obrazložitve navede, da je izpovedal, da se je sam in kot predsednik uprave počutil izsiljevanega, saj se je od njih zahtevalo, da se nakaže določena vsota denarja za stvari, za katere ni bilo podlage. V točki 169 nato ponovno povzema zakonsko dikcijo kaznivega dejanja po tretjem in drugem odstavku 213. člena KZ-1 ter dikcijo 34. člena KZ-1 (poskus) in navaja oceno, za kakšne vrste kaznivo dejanje gre in kaj je objekt kazensko pravnega varstva pri tem kaznivem dejanju. V točki 183 obrazložitve nato med drugim navede, da v času izsiljevanja obdolženemu ni uspelo vzpostaviti kontakta z

vsa sporočila pa je prenašal bodisi : , bodisi pa je povedal, da se je v tej zadevi počutil zelo neugodno, saj je bil vmesni člen med ter da je glavna ost izsiljevanja letela na . V točki 188 obrazložitve razlagá, da je obdolženec zakonske znake kaznivega dejanja poskusa izsiljevanja izpolnil že s tem, ko je stopil v kontakt s in zameno za neobjavo spornih dokumentov. zahteval poslovno sodelovanje in takrat, ko je v odvetniški pisarni izrazil svoje zahteve. V točki 196 obrazložitve pa še, da so zahteve obdolženega dosegli naslovnika in da ni šlo zgolj za miselní delikt, kot je navajal obdolženi in da bi javna objava zgodbe v zvezi z fiktivnimi računi lahko škodovala časti in dobremu imenu podjetij in vodilnim, predvsem direktorju saj je

¹ Sodba Vrhovnega sodišča RS I Ips 134/2005 z dne 31. 8. 2006.